

שבעת הימים

אורי אבנר

ידד נולד לנו

ילד נולד לנו. כלומר — לציבור משלמי המסים. אחרי הריון של כחש עה חדשים הופיע הגליון הראשון של שבועון "קול ישראל".

אבא לא חסך כל מרץ (ודביונים) כדי להזין את הילד הזה מלאכותית. גיר אכסטררהאכסטררה הובא מחוץ לארץ — כל גליון ממנו מחירו לפחות חות כפליים ממחיר הגיר המוקצב לעתונים מצוירים "פשוטים", שאין להם אבא כזה.

אלא מה? הילד הוא חיור. יתכן שזוהי תורשה משפחתית. בקיצור: הגליונות נשארו בקיום קיים. כל הגיר היפה הזה (אוי, אלוהי הרביונים!) לא הועיל.

זהו, כמוכבן, ענין פרטי לבעליהע סק שהשקיע את הכסף. לציבור הרחב מענינים רק שני פרטים:

פרט ראשון: מחוסר דביונים יקצו צו את הגיר של העתונים המצוירים אשר הקהל רוצה בהם, וקוראים רבים נאלצים לוותר בליל שבת על השבועון שהתרגלו לקרוא ולהנות ממנו. פרט שני: כדי להכריח את קהל המאזינים לקרוא את העתון החדש (שהוא עסק פרטי), מסרב שרות השידור למסור לשבועונים אחרים את תכניו של השידור. במלים אחרות: השידור הציבורי אשר אתם משלמים את הוצאותיו (וגם את משכורת המנהל שהוא חבר המערכת של העתון החדש) מסרב למסור לכם את פרטי שידורו.

הצד השני של הפיקוח

הפיקוח גורם לקשיים כלכליים ובמידת מה גם לחוסר פרנסה ולאבטלה. אולם רבים שוכחים שיש לו עוד תוצאה, חמורה פי כמה. ספרים לועזיים מדעיים כמעט ואינם באים עוד לארץ. פרוש הדבר שצעירים ישראלים לא יוכלו להתמודד, בעוד מספר שנים, עם בני גילם בחוץ לארץ — לא בהשכלתם הכללית ולא בהשכלתם המדעית.

דוגמה שניה: קיצוץ העתונים, אף אם אינו גורם עדין לפטורי עתונאים, סוגר את המקצוע בפני כחות צעירים חדשים. הוא הדין כמעט בכל המקצועות: בטכניקה, בחימיה, בהנדסה, לצעירים אין עוד סיכוי הגון להיקלט במקצועות "משכילים". התוצאה לא תורגש מחר. היא תורגש בעוד עשר שנים. אז יהיה מאוחר מדי. הנוק שייגרם לשכבה המשכילה של הדור הצעיר לא יתקן. היא תישאר בעלת מום.

שער הגיא

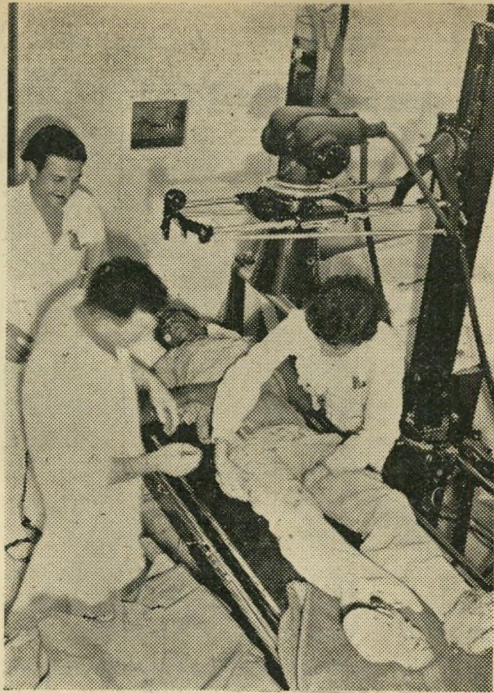
ראש הממשלה מציע להרחיק את שלדי המכונות השרופות מכביש. שער הגיא ולהציב במקומו מצבות. אני מציע את ההפך: לוותר על המצבות ולהשאיר את השלדים. שלדי המכונות השרופות הם מצבות של אמת: הן מזכירות לא רק את יופיה של הגבורה, אלא גם את אכזריותה של המלחמה. אין בכוחן של מצבות אבן להזכיר את אמת החיות.

הזכות להיעזב

המותר לי לצל מדור זה לבקשה פרטית? ברשימות ביקורת על ספרי "הצד השני של המטבע", שהופיעו בכמה עתונים טוענים המבקרים כי אני משמיץ את הצבא ומוציא עליו דיבה ולעז. כל המבקרים הנכבדים האלה מתחבאים בעזרה (מוצדקת?) מאחורי פסבדונים.

התהיה זאת תוצפה מצדי אם אב קש מאותן נפשות רגישות, התובעות ממני את עלבון צבא ההגנה, שיצינו להבא את שמותיהם האמתיים, את היחידות הקרביות בהן שרתו בימי המלחמה, ואת התפקידים שמילאו בהן?

תצלומי השבוע

תצלומים מועזעים אלה צולמו ע"י צלמנו ביום החמש, 23 ביוני, בשעה 2:30 אחה"צ, דקות מעטות אחרי שאוטובוס מס' 1121 של "דן" (קו 4) נהיג בידו וזנר רייכסבך דרם את רוכביהאפניים ציון קרימבה משכונת התקוה. שוטריהתנועה מודדים את המרחקים (ימין) בשעה שציון פצוע קשה ומתפתל בכאבים, מובא לבית-החולים "הדסה" (שמאל). התאונה קרתה ברח' אלנבי, פינת הרחוב בלפור.

הנה מקרה: בפברואר 1947 דרט אר טוכוס של "דן" רוכב-אופניים בן 59 הקרבן נאבק עם המוות במשך שבוע, ניצל הודות לעבודתו המפליאה של הפרופסור מרכוס, שכב למעלה מחצי שנה בבית-חולים ויצא נכה. במשפט הפלילי הוכחה אשמתו של נהג "דן" והוא נקנס בשתי לירות. הקרבן לא קיבל עד כה פרוי טה אחת מן החבריה.

פרורים

* אדם שישב ב' אמבט והתרחץ להי גאתו הותקף השבוע ע"י בעלת-הבית ש' לו, שהתפרצה לח' דר-האמבט, התנפלה עליו והכתה אותו עד זוב דם. האשה הועברה לכלא, והג' בר למ.ד.א. (אחרי שהתלבש).

* עוד סימן להג' דלת תחום הפרט ב' קיבוץ: "משואות יצחק" החליטה על בניית בתים חד-מש' פחתיים בתכנית-הק' בע. זהו חידוש מה' פכני בתנועה הק' בוצית וסטיה מן הנוהג שעד כה.

* הצייר המפורסם מארק שאנאל יבוא לישראל בסתיו לב- קור ממושך — יציג מיצירותיו ויקשט את קירות הכנסת ואולם בניי האומה בירושלים.

* המאבק על נש' מות התינוקות ה' עולים נכנס לשלב חדש: הנשים הצ'

בכדורגל, אך לעומת זה מכיר היטב את זכויותיו לבעול בילדה שהוכרחה לחופה. והקשישה ביניהן, ורדה בת סעיד, בת ה-11, התפכה בכבי: "אני רוצה לבית ספר ולא רוצה בבעל". אחד הבעלים במקום היה איש בן 50, שרכש את אשתו מאביה. סיפור המעשה על ידי המתלוננת אינו נושל מתיאורי הזוועה הפנטסטית ביותר על חיי ילדים ללא ילדות. חופתה של ברכה מועלם נערכה ליד מטתה, כשאביה וארוסה מעירים אותה משנתה, מכים אותה ומ' אלצים אותה לנשואים והחופה כבר מוכנה ליד המטה. "האשה" אורה ג' סיאני (בת תשע) נקנתה על ידי בעלה מאחיה בסכום השווה לקרוב לחצי לירה לפי הכסף הישראלי. הבעל עצמו הוא בן 22.

העליה הגדולה הביאה לארץ אוכ' לוסיה רבגונית, ומאכן בעיות רבות ומשונות על נוהג, מסורת, חוק וג' שה לחיים ולזולת. אולם אחת הבעיות המועזעות ביותר היא זו של נשואי בוסה. צא ולמד איזו תהום חברתית ותרבותית רובצת עתה במדינה בין העדות השונות, שבניהן ובנותיהן הנם למעשה אזרחים שווי זכויות. בעוד שילדינו מהווים אחת הדאגות העק' ריות של הכלל והפרט (החל ממוזן וכלה בחינוך) ועד כמה מגוימים אצ' לנו בשאלה זו (לא מעט קמטים על פניהן של אמותינו נוספו על חשבון הויתורים ללא גבול למען הילד...) משועבדים ילדים אחרים לגזירת החיים; ממאות נפשות כאלה נגזלו הילדות ונעורים, הן הוכרחו לנשואין כש' מקומן עדין בכתה ב' וג'. מאות בשנים חיו כך אמותיהן ללא הושע. והנה, באה הישועה לבנותיהם, כמו באגדה על מלאך או קוסם, — הילדות והנעורים הוחזרו לבעליהם החוקיים.

הדין של "דן"

התמונות המועזעות של התאונה, ה' מתפרסמות בגליון זה, מעוררות שוב שאלה בעלת חשיבות אנושית עמוקה: מה אחריותה המוסרית של חברה מוג' פוליטית כ-"דן" לגבי קרבנות תאונות?

פרים אהאנס מרדירם סטלין, אצל ולח'...